

Thom Browne, dé ontwerper van New York, maakt de pakken die hij zelf het liefste draagt. Elke dag weer. „Ik haat trends.”

Freek Staps

Hoe kleed je je voor een gesprek in New York met de winnaar van de Oscar van de modebranche, de man die de meest invloedrijke ontwerper van de VS wordt genoemd, de 42-jarige, die ontdekt werd door Ralph Lauren en door Karl Lagerfeld wordt aangeduid als de ontwerper voor wie hij het meeste respect heeft?

Antwoord: gewoon, zoals altijd. Want het is toch nooit opvallend, vernieuwend, *fashion-forward* genoeg. Dus: baard bijwerken, de voor vrijdagmiddag gebruikelijke bruinwitte sneakers aan. Een standaard spijkerbroek van het Japanse massamodemerkl Uniqlo, een zwart-wit gestreept overhemd en een effen, kaki imitatie-kasjmieren trui met V-hals.

„Helemaal niks mis mee”, oordeelt Thom Browne desgevraagd. Om daarop een subtiele belediging te laten volgen. „Weet je, ik wil niemand een afgebakend idee over mode aanpraten. Het enige dat ik graag zou zien, is dat meer mensen van dat commerciële modegedoe afstappen en niet zo ontzettend zelfbewust met kleding omgaan. Ik zou een moord plegen op iemand tegen te komen met een eigen smaak. En die toch maar vijf minuten nodig heeft om zich aan te kleden. Want een uur over je kleren van die dag nadenken, dat is meelijwekkend.”

Makkelijk praten voor Thom Browne, de man die dag in dag uit nagenoeg hetzelfde grijze maatpak draagt. Na de presentatie van zijn nieuwe collectie, elk half jaar, neemt hij tien van zijn eigen ontwerpen mee naar huis. Na zes maanden geeft hij de pakken weg – zijn werknemers zijn dolblij met de afdankertjes van 3.500 dollar – en is het tijd voor een nieuwe reeks.

Wie denkt dat dit eenvormig is, zit er volgens Browne naast. Spijkerbroeken, T-shirts, dat is een uniform. „Iedereen draagt hetzelfde.” Wil je er anders, eigen, uitzien, dan is een Thom-Browne-pak de oplossing. „Mijn kleren ademen eenvoud uit, zijn tijdloos, charmant, wekken vertrouwen.”

Een beetje vertrouwen is wel nodig voor New Yorkers. In de grote stad is opgaan in de massa eenvoudig. Thom Browne's pakken hebben een tegenovergesteld effect. De jasjes zijn kort en sluiten nauw om de torso, de broekband komt tot boven de navel en de pijpen zijn zo hoog afgezoomd dat er ten minste vijftien centimeter scheenbeen te zien is. Sokken dragen, vindt hij niks. „Met mijn grijze pak is het zo: je bent vertrouwd met wat je draagt, maar het is op een onvertrouwde wijze uitgevoerd.”

De winkel van Browne in de New Yorkse pakhuizenwijk Tribeca heeft luxaflex voor de gigantische ramen, antracietkleurige muren, 185 vierkante meter vloerbeton, en heeft meer weg van een tl-verlicht kantoor van een verzekeringsagent in de jaren vijftig. De koopwaar hangt in vier rekken tegen de muur. „Voor mij voelt het warm aan. Dat zit 'm in de eenvoud.”

Browne zelf heeft een legercoupe. Afgeschoren aan de zijkant van het hoofd, bovenop iets langer. Hij zit kaarsrecht en de vraag is of dat komt door het ontwerp van de stoel – „*I like stiff chairs*” – of door zijn pak, dat zo strak gesneden is dat je denkt dat het op knappen staat. Pas na een tijdje valt op dat de winkel toch niet leeg is. In een hoek nemen twee werknemers – met dezelfde feminiene uitstraling als Browne, gekleed in identieke pakken – elk kwartier een andere pose aan. Ze kijken uitdrukkeloos toe.

De klanten (na ballottage en op afspraak) zijn architecten, artiesten, bankiers, zakenmannen. Mensen die niet bezig zijn met diëten, drinken, roken, zegt hij. „*True individuals*”. Misschien bedoelt Browne mensen voor wie het concept variatie niet hoog op de verlanglijst staat. De ontwerper noemt de oude man die om de hoek woont. Hij zegt, met ontzag in de stem: „Deze

kort klein strak

Thom Browne
Foto Agostini, Getty Images

man draagt elke dag hetzelfde. Mijn collectie is net zo.”

Browne groeide op in een Amerikaans Oostkustgezin van advocaten, studeerde bedrijfskunde, vertrok naar Los Angeles om acteur te worden. Met televisiespotjes verdiende hij zijn geld, en hij gaf het uit aan tweedehands kleren die hij zelf amateuristisch ombouwde tot nieuwe maar klassiek aandoende pakken. „Ik was op zoek naar een handgemaakt kostuum dat op een interessante manier zou passen. Dat bestond nog niet.”

De filmcarrière kwam niet van de grond, mode sprak hem bij nader inzien meer aan en tien jaar geleden verhuisde Browne naar New York. Hij werd verkoper in een Armaniwinkel. Later bij Club Monaco, een van Ralph Laurens winkelketens. Browne werd opgemerkt door Ralph Lauren en kreeg een baan als ontwerper.

Hij vertrok in 2001. Het moest anders, vond hij, en hij liet vijf pakken naar eigen ontwerp maken voor zichzelf en enkele vrienden. Ter promotie van zijn eigen label ontwikkelde hij een levensstijl die hij nog steeds zegt aan te houden. Na een rondje rennen in Central Park ontbijt hij elke ochtend bij het modellenrestaurant Pastis, waar hij standaard zwarte koffie en wit getoast brood bestelt. 's Avonds volgt een drankje (maar dan ook echt één) in *private club* SoHo House en dan óf naar het van sterren vergeven restaurant Il Cantinori óf naar het beroemde Four Seasons. „Niemand is beter in gewoontes creëren dan ik.”

‘Ik zou een moord plegen voor iemand met een eigen smaak’

De strategie lijkt te werken. Inmiddels heeft hij zijn collectie uitgebreid met dassen, ondergoed, damesmode en accessoires. Wereldwijd verkopen 22 winkels zijn ontwerpen. Nederlanders kunnen terecht in Londen of Parijs. Het gerucht gaat dat Browne gevraagd is als hoofdontwerper van modehuis Dior Homme. Hij zou geweigerd hebben. Wel is Browne voor vier jaar aangetrokken als gastontwerper bij Brooks Brothers. Hoe zoiets werkt? De keten van de gelijke herenkleding (150 winkels in de VS, 70 in Azië en Europa) werd op de ontwerper gewezen door Anna Wintour, hoofdredacteur van modetijdschrift *Vogue* en bij het grote publiek beter bekend als de hoofdpersoon uit de sleutelroman en de film *The devil wears Prada*.

Het voorlopige hoogtepunt van Browne's carrière kwam in 2006. Hij won de 'Council of Fashion Designers Award', de belangrijkste prijs voor mode-ontwerpers. Eerder wonnen Marc Jacobs, Michael Kors en Helmut Lang. Browne's directe tegenstander in 2006: zijn mentor Ralph Lauren. „Ik heb helemaal niet het gevoel dat ik in de mode zit”, zegt Browne. „Ik maak geen deel uit van dat wereldje, dat is maar goed ook. Daardoor wordt het een stuk makkelijker te doen wat ik doe.”

Wat dat precies is, blijft echter onduidelijk. Browne is meer visionair dan ontwerper. Hij maakt geen schetsen, gebruikt geen wandborden om zijn ideeën op te hangen, „en ik doe ook niet aan dat andere conventionele gedoe. Ik wil me niet beperkt voelen”. Hoe voltrekt zijn werk zich dan wel? „In mijn hoofd ontstaat een idee en dat verwoord ik.”

En met welke woorden doet iemand zonder opleiding of kennis van het vak zoiets? „Er is veel van ditte en van datte”, zegt hij. Hij kijkt afwisselend goed- en afkeurend, slaat op zijn jasje, zijn broek, beweegt beide handen naar elkaar toe om aan te geven dat het kleiner, strakker, korter moet.

Want Browne kan zelf niet naaien. Daarvoor huurt hij een zeventigjarige Italiaanse immigrant in. Deze man – wiens naam geheim wordt gehouden – en zijn assistenten maken elk kleedingstuk waar Browne's naam op staat. „Is voor hem ook mooi”, zegt Browne. „Hij doet nu iets waar hij zijn hele leven al naar uitkeek.”

Het omgekeerde eigenlijk van Browne's leven. Zijn dromen gingen over advocatuur, het zakenleven, de filmset. Overal en altijd voelde hij zich de uitzondering, zonderling misschien zelfs. Dat is nu nog zo. „Ik haat trends en heb geen enkel gevoel voor mode. Ik doe gewoon wat mijzelf aanstaat.”

Op 4 februari onthult Thom Browne zijn najaarscollectie tijdens de New York Fashion Week. Zie ook www.thombrowne.com